

СТАНОВИЩЕ

От проф. д-р Огнян Стамболиев

**Относно кандидатурата
на д-р Антон Кирилов Грозданов
по конкурса за заемане на академичната
дължност „доцент“ във Варненския свободен
университет „Черниоризец Храбър“
по научната специалност 05.05.08
Гражданско и семейно право (Търговско право)
Обявен в ДВ, бр. 38 от 21 май 2010 г.**

В конкурса за доцент кандидатът Антон Грозданов участва с една монография на тема „Договорът за влог в публичен склад“ (Варна, ВСУ „Черниоризец Храбър“, 2010. 191 с.), 6 статии и два научни доклада, описани в списъка на кандидата за участие в конкурса.

Най-значима и съществена за конкурса е посочената по-горе монография. Във връзка с нея трябва да се отбележи, че е посветена на актуален за българското право въпрос, който до този момент не е бил в обсега на зрителното поле на изследователите. Проблемът е особено значим като се има предвид и българската действителност, при която не са малко случаите на злоупотреба с права и прикриване на други сделки, вкл. неплащане или източване на ДДС посредством симулативни сделки за влог в публичен склад. Монографичното изследване е добре балансирано в три глави – Обща правна характеристика на договора; Съдържание на договора, и Отговорност на страните по договора. Според мен направената в Глава първа характеристика на договора е логична и отговаряща на действащото право. Кандидатът обаче приема че договорът за влог в публичен склад е едновременно реален и

формален. Това разбиране е вътрешно противоречиво и не отговаря на действащото право. Разграничението на договорите на консесуални, реални и формални е особено важно за правото. Консесуални са тези, които се считат за склучени с постигането на съгласие между страните и пораждат действие от този момент насетне; реални са тези, при които съгласието само по себе си не е достатъчно, а е необходимо предаване или извършване на нещо, за да се считат за склучени и да породят своето действие; формални са тези, при които волята на страните трябва да се обективира в определена форма, за да породят действие. В този ред на мисли един договор не може да бъде едновременно реален и формален.

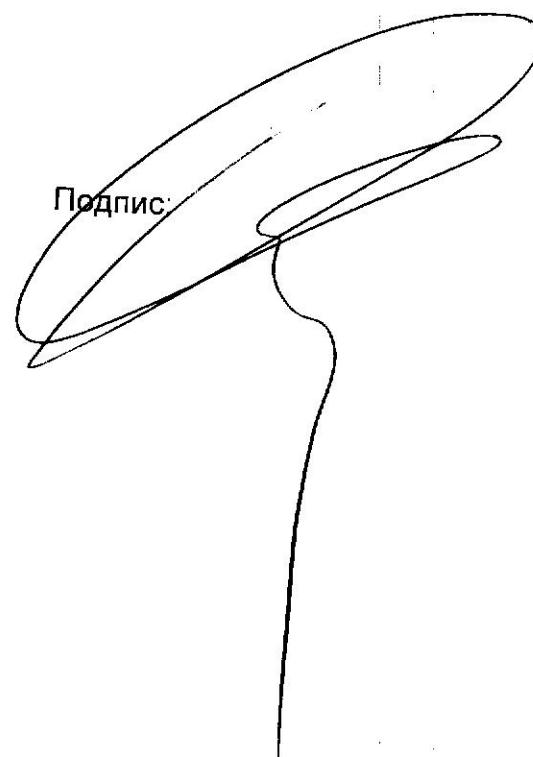
В Глава втора е озаглавена „Съдържание на договора за влог в публичен склад”, но по същество в нея авторът не разглежда съдържанието на договора, а неговото правно действие. В Глава трета А. Грозданов в логична връзка и последователност е обсъдил отговорностите на страните по договора – влогоприемателят и влогодателят.

Като критична бележка към монографията искам още да отбележа, че на доста места (Глава пъ儒家, т. 2.1, 2.2, 2.3, 2.7, 2.8, 2.9, 2.10, 2.11, 2.12; Глава втора, т. 11.1.9.1) авторът обозначава един или друг проблем не с неговата същностна характеристика, а с член от закона, което не е приемливо за едно научно изследване, а по-скоро за коментар на закона. Така например Глава пъ儒家, т. 2.3 е озаглавена „Член 19 от ЗЗД и ДВПС” вместо да бъде обозначена същностно, като например „Предварителен договор за влог в публичен склад”.

1. От представените в конкурса работи може да се направи заключение, че кандидатът е с широки интереси и е достатъчно продуктивен. Би могло да му се направи препоръка за по-голяма прецизност в работата. В това отношение като пример бих си позволил да посоча публикуваното в сборника доклади от научната конференция „Толерантност и нетърпимост в международните отношения” изказване на тема „Толерантността в търговските правоотношения с международен характер”. В него пише: „Израз на толерантност в търговските правоотношения с международен характер представляват т. нар. „типови договори” и „общи условия.”. Толерантност,

според общоприетото, означава „Уважение и разбиране на чуждото мнение“ и в този смисъл типовите договори и общите условия в никакъв случай не са израз на „толерантност“, а по-скоро имат за цел да облекчат договарящите страни при сключването на търговски договори. В същото изказване, според мен твърде пресилено се твърди, че „Общите условия се изготвят от търговски камари, **единолични търговци и търговски дружества**“. Не че това е изключено, но все пак, за разлика от типовите договори, малко вероятно е един единоличен търговец и дори търговско дружество да може да наложи на пазара някакви „Общи условия“.

Независимо от критичните си бележки, намирам че кандидатът д-р Антон Грозданов отговаря на изискванията на закона за академичната длъжност „доцент“ и може да бъде избран за „доцент на ВСУ“ по „Гражданско и семейно право (търговско право)“ с шифър 05.05.08. в обявения от ВСУ „Черноризец Храбър“ конкурс.

Подпись